

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 14/06-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2009 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jána Auxta, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Juraja Horvátha, Sergeja Kohuta, Jána Lubyho, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika prerokoval návrh vlády Slovenskej republiky na podanie výkladu čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky, za účasti prezidenta Slovenskej republiky, a podáva tento

v ý k l a d :

Prezident Slovenskej republiky posudzuje pri výkone svojej právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky, či kandidát na funkciu viceguvernéra Národnej banky Slovenska, ktorého navrhla vláda a s ktorým vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky podľa § 7 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov, spĺňa predpoklady na vymenovanie do tejto funkcie podľa § 7 ods. 4 uvedeného zákona. V prípade, ak dospeje k záveru, že tieto predpoklady navrhnutý kandidát nespĺňa, návrhu vlády Slovenskej republiky nevyhovie.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 16. júna 2006 doručený návrh vlády Slovenskej republiky (ďalej aj „navrhovateľ“ alebo „vláda“) z 13. júna 2006 na začatie konania podľa čl. 128 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s § 45 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy.

Uznesením sp. zn. PL. ÚS 14/06 zo 6. júla 2006 prijal ústavný súd návrh navrhovateľa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ podaním z 12. septembra 2006 doručeným ústavnému súdu 22. septembra 2006 oznámil, že *„v súlade s § 31a zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v spojení s § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku berie uvedený návrh na začatie konania v celom rozsahu späť“*.

O podaní navrhovateľa, ktorým vzal svoj návrh na začatie konania v tejto veci späť, a nadväzne na to o sudcom spravodajcom predloženom návrhu na zastavenie konania rozhodlo plénum ústavného súdu uznesením č. k. PL. ÚS 14/06-33 zo 16. januára 2008, ktorým tento návrh podľa čl. 131 ods. 1 tretej vety ústavy a podľa § 4 ods. 3 druhej vety zákona o ústavnom súde zamietlo. Pretože sa plénum ústavného súdu neuznieslo nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov na pripustení späťvzatia návrhu, pokračoval ústavný súd v konaní o ňom a meritórne ho prerokoval.

2. Predmetom tohto konania je výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorej prezident Slovenskej republiky (ďalej aj „prezident“) vymenúva a odvoláva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon.

Navrhovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal uznesenie, v ktorom podá tento výklad sporného článku ústavy:

„Článok 102 písm. h) Ústavy Slovenskej republiky ukladá prezidentovi Slovenskej republiky povinnosť vymenovať viceguvernéra Národnej banky Slovenska na návrh vlády Slovenskej republiky, schválený Národnou radou Slovenskej republiky. Prezident Slovenskej republiky je oprávnený preskúmať, či predkladateľ návrhu dodržal postup predpokladaný relevantnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, nemá však právo preskúmať obsah tohto návrhu.“

3. Navrhovateľ sa v odôvodnení svojho návrhu najskôr venoval otázke existencie sporu a spornosti výkladu označeného článku ústavy poukazujúc okrem iného na to, že 16. marca 2006 schválila Národná rada Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) jeho návrh na vymenovanie navrhnutého kandidáta za viceguvernéra Národnej banky Slovenska (ďalej aj „viceguvernér“). Nadväzne na to bolo prezidentovi doručené uznesenie národnej rady č. 2176 zo 16. marca 2006 k návrhu navrhovateľa na vymenovanie viceguvernéra vrátane životopisu navrhnutého kandidáta, ktorý bol zo strany národnej rady považovaný za dostatočný doklad o splnení zákonných požiadaviek člena Bankovej rady Slovenska (ďalej len „banková rada“). Vedúci Kancelárie prezidenta listom z 15. mája 2006 požiadal navrhovateľa o predloženie dokumentov, ktorými sa preukáže päť rokov praxe navrhnutého kandidáta v riadiacej funkcii v menovej oblasti alebo v oblasti finančníctva ako súčasť jeho náležitých odborných vedomostí a skúseností v menovej oblasti alebo oblasti finančníctva. Prezident 6. júna 2006 odmietol vymenovať navrhovateľom navrhnutého kandidáta do funkcie viceguvernéra dôvodiac nesplnením zákonných požiadaviek na výkon tejto funkcie. Navrhovateľ tvrdí, že prezident nemal ústavné právo preskúmať spôsobilosť kandidáta na výkon funkcie viceguvernéra a na základe vlastných záverov ho nevymenovať do tejto funkcie.

Spornou otázkou výkladu označeného článku ústavy je podľa navrhovateľa *«... právny obsah pojmu „vymenúva“ obsiahnutého v článku 102 písm. h), ktorý nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, či prezident má právo posúdiť obsah návrhu a na základe toho návrh odmietnuť alebo takéto právo nemá a návrh vlády, ak ho odsúhlasí národná rada bez ďalšieho akceptovať a vymenovať navrhnutého kandidáta».*

Odpoveď na túto otázku nedala ani zákonná úprava, ktorá v § 7 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 566/1992 Zb.“), ktorá podľa navrhovateľa *«doslovne prevzala ústavnú formuláciu obsiahnutú v čl. 102 písm. h) ústavy. Preto je celkom jednoznačne spornou otázkou výklad ústavného ustanovenia, ktorý umožňuje dvojaký výklad prezentovaný vo vyššie uvedenom spore s prezidentom na jednej strane a vládou na strane druhej. Potvrzuje to aj historicky prvé meritórne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky... č. I. ÚS 39/93, kde na margo ústavných formulácií okrem iného uviedol: „V treťom prípade ide o formuláciu „urobí“, napríklad „prepožičiava vyznamenania“ [(čl. 102 písm. h)], alebo „odvolá člena vlády“ (článok 116 ods. 7). Táto formulácia nemá jednoznačný obsah. Interpretáciou z nej možno odvodiť oprávnenie, ale aj povinnosť. V dôsledku toho treba odstrániť pochybnosti o obsahu normatívnych viet určených v právnom poriadku Slovenskej republiky a osobitne v jej ústave.».*

4. Ďalšiu časť odôvodnenia návrhu venuje navrhovateľ argumentom *„v prospech navrhovaného výkladu“* vychádzajúcim zo všeobecných interpretačných metód výkladu práva, ktoré rozdeľuje na a) systémovo-logické a analogické, b) teleologické a c) právnodoktrinálne.

a) Pokiaľ ide o systémovo-logické metódy, tieto vychádzajú podľa názoru navrhovateľa *«z miesta a postavenia vlády pri posudzovaní zákonných kritérií, ktoré sú stanovené pre výkon funkcie viceguvernéra ako člena Bankovej rady Národnej banky Slovenska a sú vymedzené v § 7 ods. 4 zákona. Tieto zákonné kritériá predstavujú pre vládu záväzné inštrukcie, pričom Národná rada ako subjekt tzv. autentického výkladu zákona je*

poverená materiálnou kontrolou splnenia týchto inštrukcií vládou ako predkladateľom návrhu na vymenovanie viceguvernéra do funkcie. Inými slovami, prvotný výber realizuje vláda a následne súlad tohto výberu so zákonnými predpokladmi potvrdzuje Národná rada. Práve a len Národná rada je totiž tým orgánom, ktorý je v danej veci príslušný na podanie tzv. autentického výkladu zákonných náležitostí, t. j. výkladu, podávaného orgánom, ktorý predmetné náležitosti ustanovil.

Predpokladom pre predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie viceguvernéra prezidentovi je teda rozhodnutie dvoch kolegiálnych ústavných orgánov: kým nominačné rozhodnutie vlády zakladá „len“ vyvrátiteľnú domnienku súladu s § 7 ods. 4 zákona, súhlas Národnej rady s týmto rozhodnutím je aktom autentického výkladu predmetného ustanovenia a teda prinajmenšom implicitným potvrdením takéhoto súladu.

Z uvedených dôvodov je možné dospieť k záveru, že právomoc prezidenta pri výkone menovacej právomoci podľa čl. 102 písm. h) ústavy v spojení s § 7 ods. 2 zákona má tzv. notariálny charakter, t. j. slúži na overenie súladu postupu vlády a Národnej rady s podmienkami ustanovenými ústavou a zákonom. Výkon tejto overovacej právomoci tu má práve z dôvodu vecnej ingerencie Národnej rady striktne procedurálne konotácie, to znamená, že sa sústreďuje na tie aspekty menovacieho mechanizmu, ktorých preskúmanie nie je v pôsobnosti predkladateľa napríklad overenie, či návrh bol schválený príslušnou väčšinou alebo či bol odsúhlasený Národnou radou a podobne.

Pri použití analogickej metódy výkladu možno analógiu nájsť napríklad, ale nielen, v postupe pri menovaní profesorov. Aj v tomto prípade musí kandidát na vymenovanie spĺňať konkrétne vecné predpoklady. Túto skutočnosť však potvrdzuje práve rozhodnutie príslušnej Vedeckej rady ako autora - a teda subjektu autentického výkladu - týchto predpokladov. Posudzovanie prezidenta, či si príslušná Vedecká rada správne vyložila tie predpoklady, ktoré sama ustanovila, by znamenalo nahradzovanie výkonu vecnej pôsobnosti akademického orgánu orgánom primárne politickým.

Niet samozrejme pochyb, že návrh predkladaný prezidentovi musí byť úplný, t. j. musí mu umožniť kvalifikovaný výkon jeho notariálnej právomoci. Z dôvodu materiálnej účasti Národnej rady na menovacej procedúre by však priestor pre vecné preskúmanie jednotlivých zákonných náležitostí prezidentom nemal byť pripustený.

Nad rámec uvedeného treba vziať do úvahy aj ústavnú systematiku vzťahov všetkých

štátnych orgánov, ktoré sa v danej oblasti ocitajú vo vzájomnej interakcii. Zatiaľ čo v prípade vymenúvania a odvolávania členov vlády na návrh jej predsedu prezident skutočne nie je v žiadnom rozsahu týmto návrhom viazaný, v iných prípadoch, v ktorých ústava používa rovnakú dikciu („vymenúva a odvoláva“), *communis opinio* priznáva prezidentovi iba notariálnu právomoc.

Jedna z ďalších relevantných analógií je napríklad postup pri menovaní predsedu Najvyššieho súdu. Táto a iné podobné situácie sa totiž líšia napríklad od situácie, keď predseda vlády predkladá prezidentovi návrh na vymenovanie alebo odvolanie člena vlády. Zatiaľ čo v prvom prípade je prezidentovi predkladaný návrh, ktorému predchádza formalizovaný postup rozhodovania kolegiátneho orgánu, či dokonca viacerých kolegiátnych orgánov, v druhom prípade ide o vzťah dvoch monokraticky koncipovaných aktérov: prezidenta a predsedu vlády, ktorý v tomto rámci nie je viazaný žiadnymi formálnymi pravidlami ani podmienkami a jeho návrh nepodlieha žiadnemu schvaľovaniu iným orgánom štátnej moci. V kontexte menovania viceguvernéra sa tak znova javí rozhodujúcou skutočnosť, že na predloženie návrhu prezidentovi zákon vyžaduje ingerenciu toho orgánu, ktorý takéto formálne pravidlá a podmienky sám ustanovil.»

b) K teleologickým argumentom navrhovateľ uviedol, že «vychádzajú z permanentnej prítomnosti úvodných ustanovení ústavy, ktoré nemožno oddeliť ani od článku 102 písm. h) ústavy, pretože tým by došlo k strate účelu pre ktorý má prezident túto právomoc pridelenú. V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým upriamiť pozornosť na článok 1 a článok 2 ústavy, ktoré odôvodňujú rozdelenie výkonu verejnej moci medzi jednotlivé orgány výkonu verejnej moci. Je vhodné pripomenúť slová ústavného súdu (ďalej „ústavný súd“), ktorý v rozhodnutí č. PL. ÚS 16/95 uviedol, že „v právnom štáte kompetencie, práva a povinnosti a zákonom upravené postupy orgánov štátu vytvárajú nevyhnutný predpoklad pre ústavnú rovnováhu. Jej súčasťou je i systém del'by moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu moc, ktoré sú v parlamentnej demokracii autonómne a vzájomne prepojené len väzbami ústavnej kontroly a spolupráce.“. V následnom rozhodnutí č. PL. ÚS 29/95 ústavný súd pokračoval: „Ústava SR vytvára proporcie a hranice del'by moci medzi jednotlivými štátnymi orgánmi. Jednostranné rozširovanie právomoci jednej zložky moci môže narušiť Ústavou SR vytvorené vzťahy nielen medzi nimi,

ale aj k občanom.“

Niet pochýb o tom, že Slovenská republika je vyššie uvedenými slovami ústavného súdu „parlamentnou demokraciou“, kde je výkonná moc zverená do rúk vlády s úplne odlišnou legitimitou akú má prezident republiky. Napriek tomu každý štát má plné oprávnenie naprojektovať taký model parlamentnej formy vlády, aký mu vyhovuje vzhľadom na jeho ústavné tradície i potreby riadenia spoločnosti. Slovenská republika sa rozhodla, že prezident Slovenskej republiky bude participovať aj na realizácii výkonnej moci, čomu zodpovedá aj jeho zakomponovanie do jednej hlavy ústavy spolu s vládou.

Kľúčom k dešifrovaniu rozsahu participácie prezidenta na realizácii výkonnej moci a teda aj ústavnej zodpovednosti za jej kvalitné plnenie je samotná ústava. Ak ústava priznáva prezidentovi určitú participáciu na realizácii výkonnej moci, potom je plne odôvodnená aj jeho právomoc v personálnej oblasti. Veľmi jednoznačne to zvýraznil aj ústavný súd v náleze č. PL. ÚS 32/95:

„Ústava SR zverila prezidentovi SR funkciu hlavného veliteľa ozbrojených síl (čl. 102 písm. j). Pojem, obsah a rozsah hlavného veliteľstva ozbrojených síl nie je v ústave SR, ani v zákone vymedzený. Z logického výkladu tejto ústavnej normy však vyplýva, že s funkciou hlavného veliteľa týchto síl je spojená veliteľská právomoc, bez ktorej by takéto postavenie nemalo zmysel. Táto právomoc obsahuje i oprávnenie menovať do veliteľských funkcií, vrátane oprávnenia menovať náčelníka generálneho štábu.“

Ústavný súd to nemohol povedať jasnejšie. Ak prezident realizuje výkonnú moc a velenie armády nepochybne realizáciou výkonnej moci je, tak má neodňateľnú právomoc menovať svojich podriadených veliteľov, vrátane právomoci preskúmať ich kvalifikačné predpoklady.

Úplne iná situácia je tam, kde prezident neparticipuje na realizácii určitého druhu výkonnej moci. Tu má prezident pri menovanom oprávnení len notariálnu funkciu a aktom vymenovania len osvedčuje, že pri navrhovaní kandidáta boli splnené zákonom stanovené procesné požiadavky. V žiadnom prípade by však nemal posudzovať odborné predpoklady nominantov, pretože za výkon ich činnosti nezodpovedá a nemá voči nim žiadnu decíznu právomoc.

Áká je teda pozícia viceguvernéra vo vzťahu k prezidentovi? Z ústavy vyplýva, že okrem kreačnej právomoci nemá prezident voči viceguvernérovi žiadne kompetencie. Všetky

sú zverené v rámci výkonnej moci vláde.

Druhou relevantnou otázkou je, či má prezident ústavnú kompetenciu vo vzťahu k menovej politike štátu, pretože práve táto časť výkonnej moci je realizovaná viceguvernérom. V ústave nie je ani len náznak právomoci prezidenta v menovej politike štátu.

Na základe vyššie uvedených teleologických argumentov je zrejmé, že úlohou prezidenta pri vymenovávaní viceguvernéra je len osvedčenie, že vláda dodržala postup potrebný pre podanie právne relevantného návrhu, na vymenovanie viceguvernéra. Uvedené platí obzvlášť v prípade, ak realizáciu nominačného oprávnenia vlády potrebnou väčšinou schválila Národná rada ako orgán, ktorý jedine disponuje nástrojmi ústavnopolitickej zodpovednosti voči vláde, t. j. jediný orgán verejnej moci, ktorému sa vláda zodpovedá za výkon svojich kompetencií. Teleologická interpretácia preto vylučuje, aby prezident vo vzťahu k vláde - a tým prinajmenšom nepriamo aj vo vzťahu k parlamentu - vykonával v tomto zmysle akúsi paralelnú kontrolu výkonu ich kompetencií.»

c) Čo sa týka právnodoktrinálnych metód výkladu ústavného práva, navrhovateľ poukázal na to, že tieto metódy sú odvodené predovšetkým zo súdnych precedensov nadštátnych európskych súdov, súdnych precedensov ústavného súdu a ústavných súdov krajín s porovnateľnou ústavnou úpravou a tiež z odbornej právnickej spisby, najmä komentárov k ústave, odborných publikácií a vysokoškolských učebníc. Spomínané právne precedensy nadštátnych orgánov súdneho typu však v tejto oblasti podľa navrhovateľa absentujú, a to vzhľadom na to, že úprava právomocí prezidenta je teritóriom s absolútnou voľnou úvahou štátu a prejavom suverenity konkrétneho štátu. Z odbornej právnickej spisby upriamuje navrhovateľ pozornosť najmä na názor vyslovený v učebnici autorov J. Sváka a E. Cibulku: *Ústavné právo Slovenskej republiky* (Eurkódex – BVŠP, 1999-2002, str. 334), podľa ktorého: „Konceptia ústavného postavenia prezidenta SR vychádza z princípu delby moci a z parlamentnej formy vlády... V zmysle vyššie uvedeného je možné konštatovať, že ústavné postavenie hlavy štátu je tzv. slabé, že má viac reprezentatívnu funkciu. To patrí k charakteristickým znakom parlamentnej formy vlády.“

5. Navrhovateľ zhrňujúc svoju argumentáciu dospel k záveru, že súčasná právna doktrína je plne naklonená chápaniu prezidentských právomocí v zmysle tradičných prerogatívov hlavy štátu v parlamentných formách vlády, kde má prezident reprezentatívnu funkciu a môže svoje právomoci vykonávať iba v rozsahu ústavných úloh. Na základe uvedeného vyslovil názor, že ak ústava nezveruje prezidentovi právomoc realizovať výkonnú moc v určitej oblasti, ale len kreačné oprávnenie, v takomto prípade nemôže túto kreačnú právomoc vykonávať ako orgán výkonnej moci, ale iba ako prezident v parlamentnej forme vlády, kde má len notariálne oprávnenia. Prezident preto nemôže zastupovať či kontrolovať vládu pri plnení úloh spojených s realizáciou výkonnej moci. Inak by došlo k porušeniu deľby moci v parlamentnej forme vlády a neúmernému posilneniu právomocí prezidenta v parlamentnej forme vlády na úkor iných orgánov verejnej moci (parlamentu a vlády).

II.

6. Prezident vo svojom stanovisku z 24. augusta 2006 k návrhu okrem iného uviedol:

«1. Podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy prezident vymenúva a odvoláva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon.

Vláda vo svojom návrhu uvádza, že spornou otázkou výkladu ústavy je právny obsah pojmu „vymenúva“ obsiahnutého v čl. 102 ods. 1 písm. h) ústavy.

Podľa môjho názoru spornou otázkou výkladu ústavy v súčasnosti nemôže byť právny obsah pojmu „vymenúva“ (podľa môjho názoru nejde o pojem). Ústava v súvislosti s ústavnými právomocami prezidenta aj gramaticky rozlišuje slovo „vymenúva“ (napr. v čl. 102 ods. 1 písm. g), h), s) a t) ústavy) a slovo „vymenuje“ (v čl. 111 prvej vete ústavy). Podľa čl. 111 prvej vety ústavy prezident na návrh predsedu vlády „vymenuje“ ďalších členov vlády, ak sú splnené ústavné predpoklady vymenovania podpredsedu vlády a ministra podľa čl. 111 druhej vety ústavy (občan Slovenskej republiky a voliteľnosť za poslanca Národnej rady Slovenskej republiky). V tomto prípade z obsahu slova „vymenuje“ vyplýva povinnosť prezidenta vymenovať ďalších členov vlády na návrh predsedu vlády pri splnení ústavných predpokladov podľa čl. 111 druhej vety ústavy. Z obsahu slova „vymenúva“ však podľa môjho názoru nevyplýva povinnosť niekoho vymenovať bez splnenia ústavných predpokladov, podmienok alebo náležitostí a bez splnenia predpokladov, podmienok alebo náležitostí ustanovených zákonom (zákonných predpokladov, podmienok alebo náležitostí).

2. Podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy prezident vymenúva a odvoláva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon.

Ani vláda vo svojom návrhu nepopiera postavenie viceguvernéra Národnej banky Slovenska (ďalej len „viceguvernér“) ako funkcionára v zmysle čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy. Vo vzťahu k vymenúvaniu viceguvernéra ako funkcionára prezidentom nie sú teda pochybnosti ani nie je žiaden spor.

Z čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy vyplýva, že prezident vymenúva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon. Jedným z týchto prípadov je vymenúvanie dvoch viceguvernérov podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov. Podľa § 7 ods. 2 zákona

Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení zákona č. 149/2001 Z. z. guvernéra Národnej banky Slovenska a viceguvernérov vymenúva a odvoláva prezident na návrh vlády schválený národnou radou. V tomto prípade, ktorý ustanovuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, teda v prípade vymenúvania viceguvernéra, citovaný zákon zároveň ustanovuje predpoklady na to, aby fyzická osoba mohla byť vymenovaná za člena Bankovej rady Národnej banky Slovenska (ďalej len „banková rada“).

Podľa § 6 ods. 1 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. najvyšším riadiacim orgánom Národnej banky Slovenska je banková rada. Takéto postavenie bankovej rady vyplýva aj z čl. 56 ods. 2 ústavy.

Členmi bankovej rady sú guvernér, dvaja viceguvernéri a ôsmi ďalší členovia, z ktorých najviac traja nemusia byť v pracovnom pomere k Národnej banke Slovenska (§ 7 ods. 1 druhá veta zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov).

Podľa § 7 ods. 4 štvrtej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov za člena bankovej rady môže byť vymenovaná fyzická osoba s náležitými odbornými vedomosťami a skúsenosťami v menovej oblasti alebo v oblasti finančníctva, ktorá má spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu a ktorá je bezúhonná. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovuje, čo sa považuje za náležité odborné vedomosti a skúsenosti a ktorá fyzická osoba sa považuje za bezúhonnú (§ 7 ods. 4 piata veta a šiesta veta).

Z uvedeného vyplýva, že zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov zároveň ustanovuje predpoklady na to, aby fyzická osoba mohla byť vymenovaná za viceguvernéra.

Zo znenia slov „za člena bankovej rady môže byť vymenovaná“ v § 7 ods. 4 štvrtej vete zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vyplýva, že citovaný zákon spája splnenie zákonných predpokladov s vymenovaním, ktoré podľa ústavy patrí prezidentovi. Prezident vlastne završuje proces vymenúvania viceguvernéra. Preto mu nemôže byť odňaté oprávnenie preskúmať splnenie zákonných predpokladov na vymenovanie do tejto funkcie. Prezident musí disponovať nielen formálnou právomocou vymenúvať viceguvernéra, ale aj právomocou

preskúmavať splnenie predpokladov, ktoré na vymenúvanie viceguvernéra vyžaduje právny poriadok Slovenskej republiky.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Prezident ako štátny orgán v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy môže teda konať na základe ústavy a v jej medziach (podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy prezident „vymenúva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon“) a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (podľa § 7 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení zákona č. 149/2001 Z. z. prezident vymenúva viceguvernérov na návrh vlády schválený národnou radou a podľa § 7 ods. 4 štvrtej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov za člena bankovej rady môže byť vymenovaná fyzická osoba s náležitými odbornými vedomosťami a skúsenosťami v menovej oblasti alebo v oblasti finančníctva, ktorá má spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu a ktorá je bezúhonná).

Som toho názoru, že slová „v prípadoch, ktoré ustanoví zákon“ v čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy nemožno vykladať tak, že sa bude uplatňovať (aplikovať) len ustanovenie § 7 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení zákona č. 149/2001 Z. z., podľa ktorého viceguvernérov vymenúva prezident na návrh vlády schválený národnou radou, a nebude sa uplatňovať (aplikovať) ustanovenie § 7 ods. 4 štvrtej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov o zákonných predpokladoch na vymenovanie za člena bankovej rady.

Ak by prezident vymenoval za viceguvernéra fyzickú osobu, ktorá nesplňa zákonné predpoklady ustanovené v § 7 ods. 4 štvrtej vete zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov nekonal by, podľa môjho názoru, v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy rovnako ako by nekonal v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy v prípade, ak by vymenoval viceguvernéra bez návrhu vlády schváleného národnou radou alebo na návrh vlády, ktorý by nebol schválený národnou radou.

Podľa výkladu navrhovaného vládou by došlo k absurdnosti pri vymenúvaní viceguvernéra napríklad v prípade, ak by vláda navrhla, a národná rada jej návrh

schválila, vymenovať za viceguvernéra fyzickú osobu, ktorá by v čase jej návrhu a zároveň v čase schvaľovania návrhu vlády národnou radou ešte splňala zákonný predpoklad bezúhonnosti, pretože by ešte nebola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin (§ 7 ods. 4 štvrtá veta a šiesta veta zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), avšak po doručení návrhu vlády schváleného národnou radou prezidentovi by navrhovaná fyzická osoba už bola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin.

3. Podľa čl. 102 ods. 4 ústavy podrobnosti o výkone ústavných právomocí prezidenta podľa odseku 1 môže ustanoviť zákon.

V prípade ústavnej právomoci prezidenta podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy pre vymenovanie viceguvernéra zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovuje, že prezident vymenúva viceguvernérov na návrh vlády schválený národnou radou a za Člena bankovej rady, teda aj za viceguvernéra môže byť vymenovaná fyzická osoba, ktorá splňa týmto zákonom ustanovené predpoklady. Som toho názoru, že v prípade vymenúvania viceguvernéra zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovuje aj tieto podrobnosti výkonu ústavnej právomoci prezidenta vymenúvať viceguvernéra podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy. Podrobnosťou výkonu ústavnej právomoci prezidenta podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy pre vymenúvanie viceguvernéra teda je

a) vymenovanie viceguvernéra na návrh vlády schválený národnou radou a

b) možnosť vymenovať za viceguvernéra len fyzickú osobu, ktorá splňa zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovené predpoklady na výkon funkcie viceguvernéra.

4. Na základe uvedeného prezident má ústavné právo „preskúmať spôsobilosť kandidáta na výkon funkcie viceguvernéra a na základe vlastných záverov ho nevymenovať do tejto funkcie“, čo návrh vlády popiera (I. časť bod 5 návrhu vlády). Na základe uvedeného nemožno dospieť k záveru, ktorý je uvedený v III. časti

a) bode 1 návrhu vlády, že „právomoc prezidenta pri výkone menovacej právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) ústavy v spojení s § 7 ods. 2 zákona NR SR č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov má tzv. notariálny charakter, t. j. slúži na overenie súladu

postupu vlády a národnej rady s podmienkami ustanovenými ústavou a zákonom“ a

b) bode 2 návrhu vlády, podľa ktorého prezident „aktom vymenovania len osvedčuje, že pri navrhovaní kandidáta boli splnené zákonom ustanovené procesné požiadavky“ a „v žiadnom prípade by však nemal posudzovať odborné predpoklady nominantov, pretože za výkon ich činnosti nezodpovedá a nemá voči nim žiadnu decíznu právomoc“.

Ak má vymenúvanie viceguvernéra tzv. notariálny charakter, ako uvádza vláda vo svojom návrhu, prezident má, podľa môjho názoru, povinnosť overiť (osvedčiť) nielen súlad postupu vlády a národnej rady v procesnej (procedurálnej) rovine, ale má aj povinnosť overiť (osvedčiť) splnenie predpokladov, podmienok alebo náležitostí ustanovených ústavou a zákonom (zákonmi), teda overiť (osvedčiť) súlad v obsahovej (vecnej) rovine.

Preto sa nemôžem stotožniť s argumentmi uvedenými v návrhu vlády v prospech výkladu navrhovaného vládou pre vymenúvanie viceguvernéra. Nemôžem sa stotožniť s argumentmi systémovo-logickými, analogickými a teleologickými ani s argumentmi právnodoktrinárnymi. V súvislosti s argumentmi vlády treba ešte uviesť, že schválenie návrhu vlády na vymenovanie viceguvernéra nemožno v žiadnom prípade stotožňovať s postavením národnej rady ako orgánu, „ktorý je v danej veci príslušný na podanie tzv. autentického výkladu zákonných náležitostí, t. j. výkladu, podávaného orgánom, ktorý predmetné náležitosti ustanovil“. Toto stotožnenie nie je v súlade s teóriou práva. Okrem toho autentický výklad nemôže ísť nad rámec obsahu právneho predpisu.

Konštatovanie slabého ústavného postavenia hlavy štátu a konštatovanie reprezentatívnej funkcie prezidenta v časti III bode 3 návrhu vlády v súvislosti s vymenúvaním viceguvernéra je podľa môjho názoru tiež neopodstatnené a ústavne a právne bezvýznamné.

Ústavný súd by mal teda podať taký výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) časti vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého prezident pri vymenúvaní vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon, má právo preskúmať aj zákonom ustanovené predpoklady, podmienky alebo požiadavky na výkon funkcie.»

Na základe uvedeného by mal ústavný súd podľa prezidenta podať taký výklad

čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy, že prezident pri vymenovaní vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon, má právo preskúmať aj zákonom ustanovené predpoklady, podmienky alebo požiadavky na výkon funkcie.

III.

7. Podľa čl. 128 ústavy ústavný súd podáva výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná. Rozhodnutie ústavného súdu o výklade ústavy alebo ústavného zákona sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Výklad je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia.

Podľa § 48 zákona o ústavnom súde o návrhu na podanie výkladu koná senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí a rozhoduje uznesením.

Podľa čl. 131 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd v pléne okrem iného aj vo veciach uvedených v čl. 128 ústavy. Vychádzajúc z ústavného príkazu ustanoveného v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou, je potrebné konštatovať, že § 48 zákona o ústavnom súde je v časti, ktorou zveruje podanie výkladu ústavy do právomoci senátu, obsolétnym.

8. Účelom tohto typu konania pred ústavným súdom je podať taký výklad ústavy alebo ústavných zákonov, ktorý pre budúcnosť odstráni spor medzi orgánmi verejnej moci o tom, ako vykladať a používať ich ústavné kompetencie alebo právomoci v konkrétnej veci. V takej veci muselo dôjsť k pochybnostiam, akým spôsobom môže konkrétny ústavný činiteľ alebo iný orgán verejnej moci vykonať ústavou alebo ústavným zákonom zverenú kompetenciu alebo právomoc, čo je potvrdené tým, že ústavný súd prijme návrh na výklad ústavy alebo ústavného zákona na ďalšie konanie.

9. Ústava upravuje postavenie prezidenta v šiestej hlave prvom oddiele, čím ho zaraďuje do štruktúry výkonnej moci, čomu zodpovedá aj vymedzenie základných právomocí prezidenta v čl. 102 ústavy, z ktorých podstatná časť smeruje do sféry výkonnej moci. Okrem toho ústava zveruje prezidentovi aj tzv. vyvažovacie právomoci, a to tak voči zákonodarnej moci [napr. právo vrátiť národnej rade zákon a zákon s pripomienkami do 15 dní od doručenia schváleného zákona – čl. 102 ods. 1 písm. o) ústavy], ako aj voči súdnej moci [napr. právo udeliť, odpustiť a zmierniť tresty uložené súdmi v trestnom konaní – čl. 102 ods. 1 písm. j), porovnaj I. ÚS 39/93].

Výkonná moc je v parlamentnom systéme Slovenskej republiky rozdelená medzi hlavu štátu a vládu, pričom vzťah týchto dvoch zložiek exekutívy k vláde a ich vzťah navzájom charakterizuje pojem dualizmus výkonnej moci. Ústava neustanovuje žiadnu hierarchiu v postavení týchto orgánov, ktoré vedľa seba pôsobia (relatívne) samostatne a ústava formuluje niektoré ich vzájomné vzťahy.

Ústavné postavenie prezidenta je jednoznačné iba vtedy, keď mu ústava výslovne priznáva oprávnenie alebo výslovne ukladá povinnosť. V iných prípadoch ústavné postavenie prezidenta treba dotvoriť buď interpretáciou právnych noriem uvedených v texte ústavy, alebo zmenou znenia jednotlivých ustanovení ústavy (I. ÚS 39/93).

10. Z hľadiska vecného roztriedenia spôsobu uplatňovania právomocí prezidenta možno rozlíšiť dve skupiny, z ktorých prvú z nich predstavujú tie právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na prechádzajúci návrh niekoho iného (niektoré menovacie právomoci a odvolávanie z funkcií, napr. sudcov, predsedu a podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sudcov ústavného súdu, jeho predsedu a podpredsedu, generálneho prokurátora Slovenskej republiky). Naproti tomu do druhej skupiny patria právomoci, ktoré môže prezident uplatniť na základe vlastnej úvahy (napr. vrátenie zákona na opätovné prerokovanie národnej rade s pripomienkami, menovanie troch členov Súdnej rady Slovenskej republiky, odpúšťanie a zmiernenie trestov uložených súdmi v trestnom konaní). K tzv. viazaným právomociam prezidenta patria aj tie, uplatnenie ktorých formou

rozhodnutia je viazané na kontrasignáciu predsedom vlády alebo ním povereným ministrom (čl. 102 ods. 2 ústavy).

Predmetom sporu medzi prezidentom a vládou je v tomto konaní iba obsah právnej normy čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy vo vzťahu k vymenovaniu viceguvernéra Národnej banky Slovenska. Vzhľadom na to je v nadväznosti na znenie petitu návrhu na rozhodnutie vo veci samej potrebné dať predovšetkým odpoveď na otázku, ako má prezident postupovať v prípade pochybnosti, či navrhnutý kandidát na funkciu viceguvernéra spĺňa všetky zákonom ustanovené predpoklady na to, aby mohol byť do tejto funkcie vymenovaný.

11. Podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy prezident vymenúva a odvoláva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon.

Podľa čl. 102 ods. 4 ústavy podrobnosti o výkone ústavných právomocí prezidenta podľa odseku 1 ustanoví zákon.

Tak je to aj v prípade vymenúvania guvernéra a viceguvernérov, ktorých podľa prvej vety § 7 ods. 2 zákona č. 566/1992 Zb. vymenúva (a odvoláva) prezident na návrh vlády schválený národnou radou. Ďalšie predpoklady na to, aby fyzická osoba mohla byť vymenovaná za guvernéra alebo viceguvernéra, sú ustanovené v § 7 ods. 4 (v spojení s § 7 ods. 1 vo väzbe na ich členstvo v bankovej rade) zákona č. 566/1992 Zb., podľa ktorého je funkčné obdobie členov bankovej rady päťročné. Funkčné obdobie guvernéra, viceguvernéra alebo iného člena bankovej rady začína plynúť dňom účinnosti ich vymenovania do príslušnej funkcie. Tá istá osoba môže byť vymenovaná za člena bankovej rady opätovne, najviac však na dve po sebe nasledujúce funkčné obdobia. Členom bankovej rady môže byť fyzická osoba s náležitými odbornými vedomosťami a skúsenosťami v menovej oblasti alebo v oblasti finančníctva, ktorá má spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu a ktorá je bezúhonná. Za náležité odborné vedomosti a skúsenosti sa považuje úplné vysokoškolské vzdelanie univerzitného zamerania a najmenej päť rokov

praxe v riadiacej, vedeckej alebo pedagogickej funkcii v menovej oblasti alebo v oblasti finančnictva. Za bezúhonnú sa považuje fyzická osoba, ktorá nebola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin; bezúhonnosť sa preukazuje výpisom z registra trestov.

Z hľadiska vecného roztriedenia spôsobu uplatňovania právomocí prezidenta v tomto prípade ide o viazanú právomoc prezidenta, ktorá je nerozlučne spätá s výkonom právomoci vlády a výkonom právomoci národnej rady.

12. Ustanovenie čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy vytvára na ústavnej úrovni priestor na účasť prezidenta na menovaní a odvolávaní štátnych funkcionárov. Ústava vymedzuje taxatívnym spôsobom právomoci prezidenta, takže ústavný základ je nevyhnutným predpokladom na takúto účasť.

Ústavný súd sa vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 32/95 zo 7. novembra 1996 vyjadril k obsahu tohto ustanovenia, keď vo vzťahu k čl. 102 písm. g) ústavy v znení pred účinnosťou ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. uviedol, že ide o blanketovú právnu normu, a *„nemožno ju teda realizovať samostatne, ale len spolu s inými normami alebo normou, na ktorú sa odvoláva“*. Jej blanketový charakter je daný tým, že ústava v tomto ustanovení len predvída právomoc prezidenta, nevymedzuje však, v prípade ktorých štátnych funkcionárov sa uvedená právomoc uplatní. Pojmy vedúci ústredného orgánu, vyšší štátny funkcionár a ďalší funkcionár sú zo samotného ustanovenia ústavy definované len materiálne, to znamená, že zákon nemôže ustanoviť menovaciu právomoc prezidenta vo vzťahu k takej funkcii, ktorú by nebolo možné podradiť ani pod jeden z uvedených pojmov.

13. Uvedené pojmy boli predmetom výkladu v už citovanom náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 32/95. Ústavný súd v danej veci posudzoval otázku ústavnosti zákonného ustanovenia, ktoré zverilo menovanie náčelníka generálneho štábu Armády Slovenskej republiky (ďalej len „náčelník generálneho štábu“) do pôsobnosti vlády. V danej veci pritom prisvedčil návrhu prezidenta na vyslovenie protiústavnosti tejto úpravy, pretože na základe čl. 102 ods. 1 písm. g) a j) ústavy v znení pred účinnosťou ústavného zákona

č. 90/2001 Z. z. mala táto menovacia právomoc spadať do pôsobnosti prezidenta. „Podľa názoru ústavného súdu... o tom, či je niekto vyšší štátny funkcionár teda nerozhoduje to (ako k tomu došlo v tomto prípade), či ho Národná rada Slovenskej republiky odníme z menovacej právomoci prezidenta Slovenskej republiky a zverí ho do menovacej právomoci iného štátneho orgánu, ale to, či objektívne napĺňa znaky vyššieho štátneho funkcionára, ktorý je jednoznačne a mimo všetky pochybnosti – fakticky, funkčne, vecne – prepojený a viazaný na štátny orgán, poverený menovacou právomocou... Pojem, obsah a rozsah hlavného veliteľstva ozbrojených síl nebol ústavou ani zákonom vymedzený. Niet však sporu o tom, že s funkciou hlavného veliteľa týchto síl je spojená veliteľská právomoc, bez ktorej by takéto postavenie nemalo zmysel. Podľa názoru ústavného súdu jednoznačne patrí do rámca právomoci hlavného veliteľa ozbrojených síl vyplývajúcich z ústavy oprávnenie menovať do veliteľských funkcií.“

14. Ústavný súd teda dospel k záveru, že ustanovenie čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy má z hľadiska určenia štátnych funkcionárov, na ktorých sa vzťahuje, i ďalší materiálny význam, teda že voči určitej skupine štátnych funkcionárov bude plynúť priamo z tohto článku menovacie oprávnenie prezidenta. V uvedenej veci pritom položil dôraz na vzájomný vzťah prezidenta a náčelníka generálneho štábu, ktorý plynie z postavenia prezidenta ako hlavného veliteľa ozbrojených síl, teda nadriadeného subjektu. Vzájomný vzťah medzi orgánom participujúcim na menovaní a príslušnou menovanou funkciou má teda interpretačný význam na posúdenie právomoci prezidenta menovať určitého štátneho funkcionára.

15. V danom prípade nie je spor o to, či pod čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy spadá i funkcia viceguvernéra. Zákon túto právomoc výslovne zveruje prezidentovi v § 7 ods. 2 zákona č. 566/1992 Zb.

16. Ústava vo svojom čl. 102 ods. 4 splnomocňuje zákonodarcu na ustanovenie podrobností o výkone ústavných právomocí prezidenta. Vo vzťahu k právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy to znamená ustanovenie podmienok, ktoré musí spĺňať fyzická osoba, ktorá má byť menovaná do funkcie. Tradične to budú

podmienky vzdelania, praxe, bezúhonnosti a pod., teda podmienky, ktoré majú aspoň vo všeobecnej rovine garantovať odborné i osobné predpoklady na riadny výkon funkcie.

17. Súčasťou týchto podmienok ale môže byť i účasť iného orgánu na výkone jednotlivých právomocí. Táto účasť bez ohľadu na jej formu (napr. právo navrhnúť kandidáta, vysloviť súhlas s kandidátom, vysloviť sa k osobe kandidáta) môže byť účelná predovšetkým z toho dôvodu, že výkon menovacej právomoci prezidenta neznamena automaticky vzťah nadriadenosti a podriadenosti medzi prezidentom a menovaným funkcionárom. V prípade veľkej časti štátnych funkcionárov naopak fakticky pôjde o osoby podriadené inému ústavnému orgánu, predovšetkým vláde s ohľadom na jej postavenie vrcholného orgánu výkonnej moci. Ináč by totiž vláda z tejto pozície nemohla vplývať na výkon pôsobnosti týchto orgánov, čo jej však ako nadriadenému orgánu prislúcha.

18. V danej veci sú podmienky ustanovené jednak k odborným a osobným predpokladom na výkon funkcie, ako aj k zabezpečeniu širšieho politického súhlasu s menovaným funkcionárom. Národná banka Slovenska je orgánom nezávislým na vláde, pričom táto nezávislosť vyplýva priamo z čl. 56 ods. 1 ústavy v znení po nadobudnutí účinnosti ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. Z hľadiska formálnej deľby moci, ako ju predvída ústava vo svojej štruktúre, pôsobnosť Národnej banky Slovenska spadá pod výkonnú moc. Z jej ústavnej nezávislosti ale vyplýva, že ju nemožno podriaďiť do základnej hierarchie orgánov výkonnej moci, teda že nie je voči vláde vo vzťahu podriadenosti.

19. Účasť národnej rady a vlády na procese menovania, rovnako ako účasť prezidenta, zaručujú demokratickú legitimitu orgánov Národnej banky Slovenska, ktoré vykonávajú svoju pôsobnosť po ustanovenú dobu bez toho, aby boli ďalej politicky zodpovedné. Bolo ale v uvážení demokratického zákonodarcu, či a v akom rozsahu ustanoví svoju účasť alebo účasť jemu zodpovednej vlády na procese menovania viceguvernéra.

20. Podľa posudzovaného čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy prezident „vymenúva a odvoláva“ príslušných štátnych funkcionárov. Uvedená dikcia je

jednotná pre menovanie a odvolanie všetkých štátnych funkcionárov, na ktorých dopadá toto ustanovenie. Ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. I. ÚS 39/93 z 2. júna 1993 konštatoval, že ústava (v znení platnom v relevantnom čase, pozn.) používa pri vymedzení právomocí prezidenta tri typy formulácií: «V prvom prípade ide o výslovne priznané oprávnenie vyjadrené formuláciou „môže urobiť“; napríklad môže rozpustiť Národnú radu Slovenskej republiky [čl. 102 ods. 1 písm. d)], môže odvolať sudcu ústavného súdu (čl. 138 ods. 2). V druhom prípade ide o výslovne určenú povinnosť vyjadrenú formuláciou „je povinný“, napríklad je povinný vypočúť stanovisko predsedu Národnej rady Slovenskej republiky [čl. 102 ods. 1 písm. d) druhá veta]. V treťom prípade ide o formuláciu „urobí“, napríklad „prepožičiava vyznamenania“ [čl. 102 ods. 1 písm. h)], alebo „odvolá člena vlády“ (čl. 116 ods. 7). Táto formulácia nemá jednoznačný obsah. Interpretáciou z nej možno odvodiť oprávnenie, ale aj povinnosť. V dôsledku toho treba odstrániť pochybnosti o obsahu normatívnych viet určených v právnom poriadku Slovenskej republiky a osobitne v jej ústave.» Prevezmúc uvedenú typológiu právomocí prezidenta možno i v danom prípade vysloviť, že dikcia „vymenúva a odvoláva“ nemá jednoznačný obsah a je nevyhnutné posúdiť ju v kontexte ostatných relevantných ustanovení ústavného poriadku.

21. Prezident je, ako už bolo uvedené, podľa ústavy zaradený medzi orgány moci výkonnej. Toto formálne zaradenie orgánu ako takého do tejto moci nie je právne významné pre posúdenie jednotlivých kompetencií, pretože ich charakter z hľadiska zaradenia pod určitú vetvu štátnej moci plyní z ich povahy. Pri menovacej právomoci viceguvernéra zjavne ide o oprávnenie exekutívnej povahy, a preto je nevyhnutné vysporiadať sa s otázkou vzťahu prezidenta a vlády pri výkone tejto právomoci.

22. Rozsah pôsobnosti prezidenta je vyčerpávajúcim spôsobom vymedzený v ústave a na rozdiel od vlády [čl. 119 písm. r) ústavy] ho nemožno rozširovať zákonom (porov. Drgonec, J.: *Ústava Slovenskej republiky. Komentár*. 2. vydanie. Šamorín: Heuréka 2007, s. 802). Uvedené obmedzenie je dané vzájomným vzťahom oboch orgánov. Vláda je podľa čl. 108 ústavy vrcholným orgánom výkonnej moci a z hľadiska jeho ústavného vymedzenia možno konštatovať jej všeobecnú pôsobnosť. Na tom nič nemení ani vyslovený záver ústavného súdu o „v skutočnosti dominantnom“ postavení prezidenta voči vláde (uznesenie

ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 39/93), ktorý však súvisel len s jeho kreačnou právomocou voči vláde za účinnosti ústavy v znení pred prijatím ústavného zákona č. 90/2001 Z. z.

23. Posúdenie vzájomného vzťahu prezidenta a vlády môže mať interpretačný význam tam, kde je formulácia ústavy nejednoznačná, pripúšťajúca dvojaký výklad. O takúto situáciu ide i v prípade čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy v spojení s § 7 ods. 2 a 4 zákona č. 566/1992 Zb. V tomto smere treba upozorniť i na argumentáciu vlády a jej poukaz na princíp parlamentnej demokracie, resp. princíp parlamentnej formy vlády. Uvedený princíp pritom nie je súčasťou len argumentácie vlády, ale možno na neho s ohľadom na jeho interpretačný význam poukázať i v súčasnej doktríne.

24. Asi najflagrantnejšie týmto princípom v súčasnej doktríne argumentuje Ľ. Cibulka uvádzajúc, že „z pohľadu ústavnoprávnej teórie je postavenie hlavy štátu analogicky ako postavenie Národnej rady Slovenskej republiky a vlády Slovenskej republiky determinované formou vlády. Vo všeobecnosti panuje zhoda, že Slovenská republika je štátom s parlamentnou formou vlády... novelami ústavy sa pôvodné zakotvenie parlamentnej formy vlády dotváralo a podstatne priblížilo ku klasickému modelu parlamentnej formy vlády“ (Svák, J. – Cibulka, Ľ.: *Ústavné právo Slovenskej republiky – osobitná časť*. 3. rozšírené vydanie. Bratislavská vysoká škola práva 2009, s. 639-640). Aj z uvedeného vláda zrejme vyvodzuje notariálny charakter posudzovanej právomoci prezidenta.

25. Uvedený záver nemožno považovať za prima facie zřejmý. Predovšetkým ústavodarca nie je v otázke organizačného usporiadania štátnych orgánov viazaný ideálnymi modelmi formy vlády. Rozlišovanie medzi prezidentskou a parlamentnou formou vlády, prípadne formou vlády parlamentu má nepochybne význam z hľadiska ústavnoprávnej teórie a vo významnej miere sa dozaista premieta do úvah o ústavnom usporiadaní v jednotlivých štátoch. Je ale vecou politického rozhodnutia ústavodarcu, aby určil, ktoré orgány verejnej moci budú vykonávať určité právomoci. Ani súčasné znenie ústavy nie je výsledkom izolovaných úvah jej tvorcov, ale bezpochyby sa doň v určitej miere premietli poznatky ústavnoprávnej teórie vrátane poznatkov ústavnoprávnej komparatistiky,

ako aj doterajší ústavný vývoj na území Slovenska. Uvedené je napokon zjavné na posudzovanej kompetencii.

26. Prezident bol podľa § 64 ods. 1 bodu 8 ústavnej listiny Československej republiky (ďalej len „ústavná listina“), ktorá bola uvedená zákonom č. 121/1920 Sb., oprávnený menovať štátnych úradníkov počínajúc VI. hodnostnou triedou. Postavenie prezidenta podľa tejto ústavnej listiny bolo zasadené do ústavného rámca, ktorý sa nepochybne blížil ideálnemu príkladu parlamentnej formy vlády. Ústavná listina bola v otázke postavenia prezidenta výrazne ovplyvnená dikciou ústavy Tretej francúzskej republiky, ktorá sa i dnes v doktríne považuje za modelový príklad tejto formy vlády. Súčasťou formálne „slabého postavenia“ prezidenta bola predovšetkým nevyhnutná účasť predsedu vlády na jeho rozhodovaní, a to vo forme kontrasignácie všetkých jeho aktov (§ 68 ústavnej listiny). Kontrasignáciou vláda preberala politickú zodpovednosť za výkon právomocí prezidenta vo vzťahu k poslaneckej snemovni (§ 66 v spojení s § 75 ústavnej listiny). Samotný prezident politicky zodpovedný nebol (§ 66 ústavnej listiny). Ústavnoprávne riešenie vzťahu prezidenta, vlády a parlamentu sa tak vyznačovalo oslabením postavenia prezidenta, ktorý k akémukoľvek svojmu rozhodnutiu potreboval súhlas predsedu vlády. Požiadavka kontrasignácie tým zásadným spôsobom obmedzila, resp. vylúčila možnosť prezidenta samostatne určovať politické ciele. Význam kontrasignácie z hľadiska miery predovšetkým politického uváženia môže mať v jednotlivých ústavných systémoch rozdielne účinky, či už sa to týka všeobecne požiadavky zhody prezidenta a vlády, kde každý z nich môže odmietnuť návrh toho druhého, alebo dokonca až povinnosti jedného z týchto orgánov akceptovať návrh toho druhého. Povinnosť prezidenta podrobiť sa názoru vlády v tomto smere môže viesť k vládou tvrdenému záveru o notariálnom rozsahu uváženia prezidenta. V tomto smere je dnes modelovým príkladom postavenie nemeckého spolkového prezidenta, u ktorého je mimo ustanovené prípady vylúčené politické uváženie. Taktiež možno poukázať na pomery v Tretej francúzskej republike. Práve v tomto ústavnom usporiadaní bol totiž vzájomný vzťah vlády a prezidenta za existencie inštitútu kontrasignácie doplnený ústavnou zvyklosťou tak, že prezident nemohol s ohľadom na zásady parlamentného režimu vstupovať do konfliktu proti vôli ľudu, ktorá bola vyjadrená ústavnými orgánmi.

To znamená, že podľa uvedeného princípu bol prezident povinný podvoliť sa politickej vôli parlamentu alebo odstúpiť (porov. Grote, R. Das Regierungssystem der V. französischen Republik: Verfassungstheorie und – praxis. Baden-Baden: Nomos Verl.-ges., 1995, s. 19).

27. V slovenskom (československom) ústavnom vývoji však uvedený princíp obmedzeného uváženia prezidenta nebol pravidlom. Pôvodný model ústavných vzťahov medzi prezidentom, vládou a parlamentom podľa ústavnej listiny síce pretrval formálne až do ústavy z roku 1960, avšak v skutočnosti bol akýkoľvek ústavnoprávny náhľad na deľbu moci a jej význam ovplyvnený po prevrate vo februári 1948 faktickými pomermi režimu vlády komunistickej strany. To sa premietlo i do nového inštitucionálneho usporiadania štátu, v ktorom bol prezident politicky zodpovedný parlamentu (čl. 61 ústavného zákona č. 100/1960 Zb. Ústava Československej socialistickej republiky) a zároveň bol zrušený inštitút kontrasignácie. Prezident tak disponoval príslušnými samostatnými právomocami. Tento stav pritom pretrval i počas platnosti federálnej ústavy až do rozpadu Československa.

28. Uvedený ústavný vývoj nie je bezvýznamný vo vzťahu k posudzovanému ustanoveniu. Ústava už vo svojom pôvodnom znení čl. 102 ods. 1 písm. g) v podstate prevzala v modifikovanej podobe čl. 61 ods. 1 písm. ch) ústavného zákona č. 143/1968 Zb. o československej federácii. Prevzala ale taktiež základný model vzájomných vzťahov jednotlivých inštitúcií podľa tejto ústavy. Ústavný súd v uznesení sp. zn. I. ÚS 7/96 z 11. júla 1996 charakterizoval vzájomné vzťahy oboch inštitúcií tak, že „hoci sú obe zložky výkonnej moci v Slovenskej republike (prezident a vláda) navzájom oddelené, zároveň spolupracujú a sú navzájom previazané spolupôsobením pri realizácii svojich ústavných právomocí... Vzájomná spolupráca prezidenta a vlády pri výkone ich ústavných právomocí sa prejavuje tak, že bez ústavou určeného výkonu ústavnej právomoci jednej z nich nie je možné ani uplatnenie (reálny výkon) ústavnej právomoci druhej z nich.“. Oba orgány však mali a stále majú vlastnú možnosť uváženia pri výkone právomocí, a teda oba orgány mohli a môžu uplatňovať vlastnú politickú líniu (relevancia tohto záveru je zvlášť opodstatnená po zavedení priamej voľby prezidenta občanmi ústavným zákonom č. 9/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení ústavného zákona

č. 244/1998 Z. z.). Táto skutočnosť našla predovšetkým pri výkone kreačných právomocí svoj výraz i v judikatúre ústavného súdu a relevantnej praxi.

29. Autonómne posudzovanie návrhov vlády zo strany prezidenta možno ilustrovať i na ústavnej praxi pri poverovaní vedúcich diplomatických misií podľa čl. 102 ods. 1 písm. b) ústavy v znení pred účinnosťou ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. Prezident listom z 26. marca 1996 odmietol poveriť vládou navrhnutú nominantku funkciou mimoriadnej a splnomocnenej veľvyslankyne Slovenskej republiky ako stálej predstaviteľky Slovenskej republiky pri Organizácii spojených národov a vedúcej stálej misie Slovenskej republiky pri Organizácii spojených národov so sídlom v New Yorku. V súvislosti s týmto odmietnutím ústavný súd posudzoval v konaní o výklade, či môže prezident viazať vyhovieň žiadosti vlády splnením určitej podmienky. Ako ústavný súd v uznesení sp. zn. I. ÚS 51/96 z 26. septembra 1996 dodal, «postup prezidenta republiky, ktorým nevyhovelo žiadosti vlády Slovenskej republiky poveriť osobu navrhnutú vládou Slovenskej republiky funkciou veľvyslancu, nie je predmetom sporu. Samotná vláda vo svojom návrhu uznala, že: „Prezident podľa druhej časti čl. 102 písm. b) Ústavy SR je oprávnený rozhodnúť len dvojakým spôsobom: buď poverí alebo nepoverí určitú osobu funkciou vyslanca.“»

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k právomociam prezidenta nemožno vo všeobecnosti vyvodzovať ich notariálny charakter, na čom nič nemení ani vládou tvrdený princíp parlamentnej formy vlády. Na tomto mieste je ale nevyhnutné zaoberať sa otázkou, či na uvedené judikátorne závery nemala vplyv novela ústavy, ktorá bola uskutočnená ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z. Uvedená novela priniesla zmeny i do postavenia a právomocí prezidenta. Ani z týchto zmien ale nemožno vo vzťahu k posudzovanej právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) ústavy vyvodzovať jej notariálny charakter.

30. Touto novelou ústavy totiž nedošlo vo všeobecnej rovine k obmedzeniu autonómneho postavenia prezidenta. Novelou napríklad došlo ku vloženiu čl. 102 ods. 2 ústavy, ktorý v prípade troch právomocí ustanovuje podmienku kontrasignácie rozhodnutia prezidenta. Ďalej touto ústavnou novelou došlo k úprave niektorých právomocí prezidenta. Zmena sa napríklad dotkla čl. 111 ústavy, v ktorom ústavodarca nahradil pôvodné znenie,

podľa ktorého prezident na návrh predsedu vlády „vymenúva a odvoláva“ členov vlády a poverí ich riadením ministerstiev. Podľa nového znenia tak prezident „vymenuje a odvoláva“ členov vlády. Zmyslom tejto zmeny bolo práve obmedzenie voľného uváženia prezidenta pri rozhodovaní o tom, či vyhovie návrhu predsedu vlády. K žiadnej takejto zmene ale nedošlo v prípade posudzovaného čl. 102 ods. 1 písm. h) ústavy, znenie ktorého v slovách „vymenúva a odvoláva“ bolo premietnuté i do § 7 ods. 2 zákona č. 566/1992 Zb.

31. S ohľadom na uvedené dôvody teda nemožno súhlasiť s argumentáciou vlády o tom, že prezident má vo vzťahu k posúdeniu návrhu na vymenovanie guvernéra len notariálnu právomoc. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že sa na návrhu kandidáta podieľa i národná rada. Postavenie vlády je závislé na dôvere národnej rady, ktorej je vláda politicky zodpovedná. Z tohto pohľadu nie je z ústavnoprávneho hľadiska významné, či sa na výkone právomoci prezidenta podieľa vláda alebo národná rada. Účast' vlády na rozhodnutí ako orgánu politicky zodpovedného národnej rade totiž v podstate znamená, že pri rozhodovaní bude reflektovaná i vôľa národnej rady, i keď skutočné uplatnenie tejto prezumpcie bude samozrejme závisieť na faktickom reflektovaní stanoviska národnej rady vládou.

32. V prípade viceguvernéra nejde o vzťah jeho podriadenosti vláde. Účast' vlády a národnej rady pri jeho výbere preto nie je výrazom toho, že by menová politika republiky, ako tvrdí vláda, spadala do jej pôsobnosti, čo s ohľadom na pôsobnosť Národnej banky Slovenska pri menovej politike štátu a jej nezávislosť na vláde (čl. 56 ods. 1 ústavy) pri uskutočňovaní menovej politiky neplatí. Účast' týchto orgánov, ako už bolo uvedené, umožňuje reflektovať názor demokraticky zvoleného parlamentu vo vzťahu k menovaniu na vláde nezávislého orgánu, a tým zvyšuje legitimitu výberu štátneho funkcionára. V neprospech argumentácie vlády možno napokon uviesť, že menovacia kompetencia prezidenta, a teda jeho autonómna účasť na menovaní kandidáta môže plniť inštitucionálnu záruku nezávislosti guvernéra alebo viceguvernéra. Prezident sám je totiž nezávislý na vláde a s ohľadom na to, že na rozdiel od vlády a národnej rady nevykonáva priamo právomoci v rozpočtovej politike štátu, je jeho účasť na menovaní guvernéra i viceguvernéra určitou brzdou pred nominovaním kandidáta, ktorý by takúto nezávislosť Národnej banky

Slovenska nemusel garantovať. Z uvedeného teda vyplýva, že pre posúdenie rozsahu uváženia prezidenta republiky nie je rozhodujúce, že mu ústava nepriznáva kompetencie v oblasti menovej politiky.

33. Pokiaľ ide o samotnú otázku autonómie prezidenta pri posudzovaní, či kandidát vlády na viceguvernéra, s návrhom na menovanie ktorého vyslovila súhlas národná rada, spĺňa podmienky podľa § 7 ods. 4 zákona č. 566/1992 Zb., je vzájomný vzťah prezidenta a vlády len jedným významným aspektom pre jej zodpovedanie. Rozsah politického uváženia prezidenta pri uvedenej menovacej právomoci v sebe síce môže zahrňovať i posúdenia zákonných podmienok, podľa názoru ústavného súdu však takéto posúdenie nie je na možnosti politického uváženia závislé.

34. Prezident je štátnym orgánom a ako taký v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný princíp legality štátnej moci vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikočí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu (II. ÚS 143/02).

Ustanovenie podmienok, ktoré musí spĺňať kandidát na určitú funkciu, možno z pohľadu čl. 2 ods. 2 ústavy považovať za obmedzenie výkonu zákonom ustanovenej právomoci. Toto obmedzenie pritom viaže všetky orgány, ktoré sa podieľajú na procese menovania. V prípade procesu menovania viceguvernéra je tak vláda povinná navrhnúť kandidáta, ktorý spĺňa uvedené predpoklady. To isté je povinná posúdiť národná rada, prípadne jej orgány pred samotným hlasovaním o súhlase s návrhom. Rovnako je tak povinný urobiť i prezident.

35. Z tohto pohľadu je potrebné bez ďalšieho odmietnuť argument autentického výkladu zo strany národnej rady. I v prípade národnej rady je nutné rozlišovať jej zákonodarnú právomoc a inú právomoc, ktorá je v podstate aplikáciou zákona. Vo svetle uvedeného nie je rozdiel medzi postavením národnej rady, vlády, ministerstva či akéhokoľvek iného orgánu verejnej moci. Národná rada je v uvedenom prípade povinná postupovať v súlade so zákonom a ani samotná skutočnosť, že svoju vôľu vykonáva hlasovaním poslancov, ktorí vykonávajú svoj mandát podľa svojho svedomia a presvedčenia (čl. 73 ods. 2 ústavy), ju nezbavuje povinnosti dodržiavať zákon, ktorá pre poslancov nevyplýva len z čl. 2 ods. 2 ústavy, ale ku ktorej sa výslovne zaviazali svojim sľubom (čl. 75 ods. 1 ústavy).

36. Aj pokiaľ národná rada dospeje k názoru, že kandidát spĺňa zákonné podmienky, je oprávnená vysloviť s uvedeným kandidátom súhlas alebo nesúhlas. V hlasovaní vyslovuje politický súhlas s kandidátom, neosvedčuje však záväzne splnenie príslušných podmienok. Otázku ich splnenia má posúdiť ako predbežnú otázku obsahu § 7 ods. 4 zákona č. 566/1992 Zb. pred samotným hlasovaním o vyslovení súhlasu s kandidátom. Záväznosť jej posúdenia sa tak vzťahuje len na ňu samotnú a nezaväzuje prezidenta, ktorý je oprávnený sám posúdiť splnenie podmienok podľa § 7 ods. 4 zákona č. 566/1992 Zb. Pokiaľ dospeje k záveru, že tieto podmienky nie sú splnené, tak návrhu nevyhoví. Naopak, podľa názoru ústavného súdu by vymenovanie kandidáta za viceguvernéra prezidentom navrhnutého vládou a schváleného národnou radou bez skúmania, či navrhnutý kandidát spĺňa podmienky ustanovené v § 7 ods. 4 zákona č. 566/1992 Zb., znamenalo, že by prezident ako štátny orgán nekonal v rozsahu ustanovenom zákonom a v súlade so svojim ústavným sľubom (čl. 104 ods. 1 ústavy).

37. Oprávnenie posúdiť splnenie zákonných podmienok pritom nemožno stotožňovať so svojvôľou a zamieňať ho s politickým posúdením kandidatúry. Tak ako prezident, i národná rada musí pri posudzovaní, či navrhnutý kandidát spĺňa požiadavky podľa § 7 ods. 4 zákona č. 566/1992 Zb., rešpektovať doktrinálne prípustné interpretačné postupy, svoj záver musí rozumne odôvodniť a musí rešpektovať prípadný záväzný výklad ústavného súdu alebo súdov, ktorý by bol relevantný na posúdenie príslušnej otázky.

38. Na oprávnení posúdiť splnenie zákonných predpokladov nemení nič ani argumentácia vo vzťahu k monokratickému alebo kolegiátnemu charakteru orgánu, prípadne k formalizovanému postupu pri výbere kandidáta. Vláda tento posledný tvrdený argument len uvádza bez toho, aby ho ďalej konkretizovala. Z tohto pohľadu mu pre jeho neurčitosť a nejasnosť nemožno priznať ústavnoprávnu relevanciu.

39. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd prijal tento záväzný výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) ústavy:

„Prezident Slovenskej republiky posudzuje pri výkone svojej právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy, či kandidát na funkciu viceguvernéra Národnej banky Slovenska, ktorého navrhla vláda a s ktorým vyslovila súhlas národná rada podľa § 7 ods. 2 zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov, spĺňa predpoklady na vymenovanie do tejto funkcie podľa § 7 ods. 4 tohto zákona. V prípade, že dospeje k záveru, že tieto predpoklady navrhnutý kandidát nespĺňa, návrhu vlády nevyhovie.“

40. V ďalšom sa už ústavný súd nezaoberal výkladom aj zostávajúceho normatívneho textu čl. 102 ods. 1 písm. h) vety pred bodkočiarkou ústavy, pretože tento normatívny text sa už netýkal sporu medzi navrhovateľom a prezidentom v tomto konaní o výklade ústavných zákonov.

Z uvedených východísk, analýz a záverov ústavného súdu vyplynulo jeho rozhodnutie tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2009